

Annabel French

De bloemenboot in Amsterdam

Winkeltjes op het water 1

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.

Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2025 Katie Ginger

Oorspronkelijke titel: *The Floating Amsterdam Flower Shop*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2025 HarperCollins Holland

Nederlandstalige versie: Crius Group

Omslagontwerp: Emily Langford/HarperCollinsPublishers Ltd

Omslagbewerking: Pinta Grafische Producties

Omslagbeeld: © Lindsey Spinks/Meiklejohn

Zetwerk: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 94 027 1945 1

ISBN 978 94 027 7620 1 (e-book)

NUR 302

Eerste druk in deze uitgave september 2025

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en de uitgever worden hierbij niet beperkt. HarperCollins maakt tevens gebruik van de rechten onder Artikel 4(3) van de Digital Single Market Directive 2019/79 en het uitvoeren van tekst- en datamining op deze publicatie is niet toegestaan.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Proloog

De geur van de Londense metro in de zomer was er niet een die Rosie graag rook. Hoe opgewekt ze ook probeerde te zijn – ze deed altijd haar best om de zonnige kant te zien – in de warme, benauwde lucht hing de geur van tenenkaas, lichamen en wat voor eten iemand dan ook bij zich had, en ze deed haar uiterste best om niet te diep in te ademen. Met haar hoofd naar beneden wiegde Rosie mee terwijl de trein door een bocht raasde, hete lucht streek langs haar nek. In dit soort weer was ze altijd dankbaar voor haar korte, opgeschoren coupe. Alhoewel, in de winter was ze dat wat minder.

De man naast haar bewoog plotseling achterover, en zijn oksel kwam recht in haar gezicht terecht.

‘Sorry,’ mompelde hij terwijl ze van schrik haar telefoon uit haar hand liet vallen. Ze deed haar best om hem op te rapen zonder dat haar ondergoed te zien was en zonder te veel ruimte in te nemen.

‘Geen probleem,’ antwoordde ze opgewekt. ‘Hij is niet beschadigd.’

Maar de man had zich alweer van haar afgewend. Rosie veegde opnieuw over het scherm en ging verder met het scrollen op Instagram.

Beelden van felgekleurde, dromerige bestemmingen flitsten

voorbij en ze verlangde naar elke plek ter wereld, weg van deze overvolle metrowagon, waar ze de geur van iemands ongewassen haar moest inademen. Een afbeelding van de Bloemenmarkt, 's werelds enige drijvende bloemenmarkt, in Amsterdam, vulde haar scherm en haar hart maakte een sprongetje. Haar avondcursus bloemschikken was inmiddels afgelopen, en er begonnen al ideeën op te borrelen over wat ze met de geleerde vaardigheden zou kunnen doen. Ze zou haar eigen bedrijf kunnen beginnen, of op z'n minst iets naast haar saaie baan als ontwerper kunnen starten. Bloemen waren altijd haar passie geweest, en ze vond het onvoorstelbaar dat ze niet eerder aan een cursus had gedacht. Nu ze wist hoe ze bloemen moest kiezen die elkaar versterkten en hoe ze boeketten kon maken die de ontvanger blij maakten, was ze vastbesloten een manier te vinden om daar haar brood mee te verdienen.

En dat werd tijd ook. Ze was bijna dertig en had nog steeds geen carrière gevonden waarin ze verder wilde gaan. Ze begreep niet waarom. Het was gewoon zo dat de meeste banen erg... saai leken. En hoe hard ze ook haar best deed, het idee van een nieuwe baan, een nieuwe start, een nieuwe kans, maakte haar altijd enthousiast en trok haar telkens een andere richting op. Maar als ze werk kon vinden waarin bloemen centraal stonden, wist ze zeker dat het haar zou lukken om het vol te houden. Dat moest wel de reden zijn waarom ze niets lang bleef doen: haar hart lag gewoon ergens anders.

Eenmaal buiten bij het metrostation haalde Rosie diep adem, of in elk geval zo diep als mogelijk was in Londen, en ze liep door het plaatselijke park terwijl ze de bloeiende bloemen bewonderde. Dankzij de cursus en haar moeder kende ze nu de namen ervan. Ze negeerde de steek in haar hart die ze altijd voelde wanneer ze aan haar moeder dacht en plofte neer op een van de bankjes, terwijl ze haar korte haar achter haar oren streek.

Kinderen speelden badminton, hun ouders zaten op een picknickkleed en keken toe, pratend en lachend terwijl ze uit papieren bekers dronken. Rosie herinnerde zich dit soort dagen met haar eigen ouders, toen zij en haar zusje nog klein waren, en ze deed haar best om niet te denken aan wat voor dag het vandaag was. Ze ging weer verder met scrollen op haar telefoon en keek naar een *reel* van een influencer die een dag in Amsterdam doorbracht. Er was altijd al iets aan die stad wat haar aantrok. Niet in de laatste plaats omdat haar moeder altijd de drijvende bloemenmarkt een keer had willen bezoeken, maar daar nooit de kans voor had gehad. Als botanist hield ze van alles wat met bloemen en planten te maken had, en ze nam haar en haar zus vaker mee naar Kew Gardens dan Rosie zich kon herinneren.

Ze had altijd foto's van de drijvende bloemenmarkt gedeeld en vertelde dan over de tulpen. Bloemen die stonden voor volmaakte of diepe liefde. Ze had zich daar zo warm en geborgen door gevoeld, zittend op haar moeders schoot, luisterend naar haar verhalen.

De natuur was een passie van haar moeder geweest, en ook die van Rosie, al had ze zichzelf na haar moeders dood lange tijd verboden om ervan te genieten. Ze was te bang geweest voor de gevoelens van verlies die het zou oproepen. En hoewel het haar verdriet weer naar boven bracht, had de cursus bloemschikken haar ook gelukkig gemaakt, op een manier die ze daarvoor niet gekend had.

Rosie keek hoe de video in een eindeloze lus werd afgespeeld: mensen op fietsen, de beroemde grachten. De stad zag er spectaculair uit, groen en levendig, met straten met kleurrijke huizen en woonboten die zachtjes deinden op het water. Het eten zag er ook geweldig uit. Misschien moest ze gewoon een reis boeken? Het nadeel van zo vaak van baan veranderen was dat ze niet veel vrienden had gemaakt in Londen. De stad kon soms een eenzame

plek zijn, maar met haar familie dichtbij en haar altijd positieve instelling had Rosie zich daar nooit te veel door laten beïnvloeden. Het voordeel van weinig uitgaan was dat ze wat geld opzij had kunnen zetten. Ze kon zich een reis veroorloven.

‘Hé, jij daar.’

Het bankje bewoog toen Rosies zus naast haar ging zitten.

Rosie keek op en glimlachte. ‘Hé, Melody.’

Haar zus’ zangerige stem paste perfect bij haar naam. Hun moeder was botanist en had erop gestaan dat een van haar dochters Rosie zou heten, naar haar favoriete bloem, maar hun vader was een groot muziekliefhebber en zo werd Melody de compromisnaam voor hun tweede kind. Ze hadden als kind hun namen vreselijk gevonden, en pas na hun moeders dood waren ze ze echt gaan waarderen.

‘Gaaf het?’ vroeg haar zus.

De zin bleef onafgemaakt, geen van beiden zei de woorden die nog steeds, zelfs na al die jaren, pijn deden. De sterfdag van hun moeder deed hen pijn in het hart. Rosie had het gevoel de hele dag genegeerd, het opgeborgen in het kleine doosje met zorgen waar ze liever niet te vaak in keek. Het was inmiddels bijna twintig jaar geleden, en hoewel de pijn niet meer zo intens was als in het begin, voelde het nog steeds alsof er ergens een gat in haar zat. Een donkere, lege ruimte die niet meer gevuld zou worden. Ze had nooit precies kunnen aanwijzen waar dat gat zat, of hoe ze het kon dichtten, en ze leefde met de hoop dat het op een dag vanzelf kleiner zou worden. Maar dat deed het niet.

‘Het gaat wel... En met jou?’ Rosie voelde hoe haar stem even haperde.

Melody keek op. Haar lichtblonde haar, dezelfde kleur als dat van hun moeder ooit was, was losgeraakt uit het elastiekje waarmee het vastgebonden had gezeten. Haar handen zagen rood en rauw, gevoelig geworden door het vele wassen ervan, dat ze als

verpleegkundige tijdens haar lange, vermoeiende dienst moest doen.

‘Ik heb de hele dag gewerkt, dus ik heb er niet aan gedacht. Of nou ja, ik heb geprobeerd er niet aan te denken. Ben daar niet honderd procent in geslaagd. Heb jij papa gebeld?’

‘Ik heb hem vanmorgen gesproken, en vanavond zien we hem bij het avondeten. Soms denk ik dat hij er beter mee omgaat dan wij.’

Hun vader probeerde altijd opgewekt te blijven, maar hij had openhartig verteld hoeveel hij zijn vrouw miste. Zo was hij altijd al geweest. Zijn eerlijkheid over zijn gevoelens – zijn dochters laten weten dat het oké was om verdrietig te zijn – had hen geholpen te wennen aan de stilte die hun moeder had achtergelaten. Rosie wist niet hoe hij het deed. Zelf vond ze het nog steeds moeilijk om over haar moeder te praten, vooral met mensen die haar gekend hadden.

Ze zaten in stilte totdat haar zus sprak.

‘Ze hield zo van het leven, nietwaar? Ze haalde echt alles uit elke dag.’ Ze draaide naar haar toe om haar aan te kijken. ‘Weet je nog, die dag dat het regende en iedereen binnenbleef, toen mama ons in regenjassen en laarzen hees en we door de straten gingen stampen, spetterend in de plassen? Hoe oud waren we toen? Acht? Negen?’

Rosie glimlachte bij de herinnering, het bitterzoete gevoel van iets hebben gehouden en dat verloren hebben, stroomde door haar aderen als een mengsel van olie en water.

‘Iets in die richting.’

Melody zette haar waterfles aan haar lippen terwijl Rosie op haar telefoon keek. Haar algoritme was blijven hangen bij een afbeelding van de Bloemenmarkt, en ineens werd ze getroffen door een idee, alsof ze door de bliksem was geraakt. Ze was klaar met leven op de automatische piloot, met elke dag hetzelfde: saaie

klusjes, die vreselijke baan die ze niet leuk vond, laat staan dat ze ervan hield. Ze was er klaar mee. Wat ze nodig had was iets nieuws. Iets waarin ze zich kon vastbijten. Iets wat aansloot bij haar passie. En nu wist ze wat dat moest zijn.

‘Ik ga naar Amsterdam verhuizen,’ riep ze luid, alsof het uitspreken van haar gedachten betekende dat ze het aan de wereld bevestigde en dat ze er niet meer op terug kon komen.

Melody’s water spoot uit haar mond op het pad voor hen, op een haar na miste het een man in pak die op weg naar huis was van zijn werk.

‘Pas op!’ Hij stapte opzij en Rosie moest een giechel onderdrukken terwijl haar zus proestte en hoestte.

‘Sorry!’ zei ze. ‘Mijn fout. Ze had niet verwacht dat ik dat zou zeggen.’

De man wierp een blik over zijn schouder, alsof hij dacht dat ze gek was. Misschien wás ze dat ook wel een beetje.

Melody wreef verwoed over haar kin om de druppels weg te vegen. ‘Nee, daar had ik verdomme echt niet op gerekend!’

‘Het slaat ergens op, Mels. Geloof me. Ik ga verhuizen naar Amsterdam en ik open een bloemenwinkel op de Bloemenmarkt.’

‘De wát wat?’ Melody, inmiddels weer redelijk rustig, hoestte opnieuw en probeerde nog een slok te nemen.

‘Dat is de Nederlandse naam voor de drijvende bloemenmarkt in Amsterdam. Het is de enige in de wereld. Het wordt geweldig. Ik zie het al helemaal voor me, precies zoals het zal zijn.’ Ze sloot haar ogen en stelde zich de felgekleurde bloemen voor alsof het een Instagramfoto betrof. Ze zou op een woonboot wonen, of in een appartement met uitzicht op een gracht. Ze zou vrienden hebben en een sociaal leven, en elke dag zou ze werken met bloemen en planten. Toen ze haar ogen weer opendeed zuchtte ze. ‘Ik ben het zo zat om het leven maar voorbij te laten gaan, en ik haat mijn baan. Echt... ik háát hem.’

‘Meer dan bedienen in dat Halloween-restaurant?’

‘Zeker. Dat nepbloed zat overal. Dagenlang was ik roze op plekken waar dat helemaal niet hoort. Ik denk niet dat dat met goed nepbloed moet kunnen.’

‘Nee, dat kan ook niet.’

‘Ik ga het echt doen, Mels. Ik ga verhuizen en iets van mijn leven maken. Ik word bijna dertig, het wordt tijd dat ik eens ga bloeien in plaats van alleen maar overleven.’

Melody fronste haar perfect gevormde wenkbrauwen. ‘Heb je weer naar van die lifecoaches op Insta zitten kijken?’

‘Nee,’ antwoordde Rosie verdedigend, om vervolgens toe te geven: ‘Oké, misschien. Maar dat betekent niet dat ze ongelijk hebben.’

‘Luister, ik hou van je, dat weet je, maar dit is niet de eerste keer dat je met een of ander gek plan komt om je leven om te gooien. Je bent een beetje...’

‘Optimistisch? Hoopvol? Een aanpakker?’ Ze maakte een jolig stotend gebaar in de lucht.

‘Impulsief. Je denkt niet na voor je springt en dit is een grote stap, Rosie. Het is niet zomaar van baan veranderen of verhuizen binnen de stad, het is emigreren, de zekerheid hier opgeven vanwege een bevestiging. En je hebt nog niet eens een baan daar.’

‘Soms is het goed om je hart te volgen.’

Melody zuchtte. ‘Je kunt dit soort beslissingen niet in vijf minuten nemen, Rosie. Je moet eerst een baan regelen.’

‘Dat doe ik ook. Ik vind er wel een. En Amsterdam is maar een paar uur met de Eurostar. Dat is nog dichterbij dan... ik weet niet... Schotland of zo.’

‘Wat heeft Schotland hiermee te maken?’ Melody schudde haar hoofd bij deze onverwachte afslag. ‘Trouwens, weet je nog dat je naar de Hooglanden wilde verhuizen om een rendierboerderij te beginnen?’

‘Oké, dat was niet mijn beste idee, dat geef ik toe.’

‘Je had nog nooit een rendier in het echt gezien! En toen ik je meenam om er een te ontmoeten, gilde je zodra hij zijn bek opendeed en rende je weg! Je moet over zulke dingen nadenken, Rosie. Je kunt niet zomaar een land verlaten.’

‘Waarom niet? We kunnen alles doen, als we ons er maar toe zetten.’

‘Nee, dat kunnen we niet!’ Haar stem klonk nu geërgerd. Ze gebruikte die strenge verpleegkundigenton die ze ook op haar werk had. ‘Je, we, hebben geld nodig, een plek om te wonen, een baan...’

‘Mam wilde dat we gelukkig zouden zijn,’ zei Rosie opgewekt. Ze liet zich niet ontmoedigen, want in tegenstelling tot haar andere twijfelachtige plannen voelde dit plan juist. ‘En ik ben niet gelukkig, niet hier. Niet met die baantjes die ik steeds doe, die nergens toe leiden. Het enige waar ik blij van werd was die bloemschikcursus, en die is nu afgelopen.’

‘Maar zal Amsterdam je gelukkig maken?’ vroeg Melody terwijl ze naar het scherm wees. ‘Verhuizen, weg van iedereen die je kent en die van je houdt.’

‘Ik zal nieuwe vrienden maken,’ antwoordde Rosie. ‘Iedereen die ik ken is getrouwd en heeft kinderen, we zien elkaar nauwelijks. Ik geef ze geen ongelijk, het leven gaat door. De paar vrienden die ik had zijn geen reden om te blijven. En zoals ik al zei: ik ga niet ver weg, Mels. Ik verhuis niet naar Australië.’ Rosie draaide zich naar haar zus en keek haar bijna smekend aan. ‘Ik kan het niet uitleggen, Mels, maar telkens als ik naar dat plaatje kijk, voel ik gewoon – in mijn botten, in mijn buik – dat ik daar hoor te zijn. Ik moet iets veranderen, en dit plan is net zo goed als elk ander plan. Beter zelfs, want ik hou van bloemen. Ik wil een bloemenwinkel openen, en waar kan dat beter dan op de enige plek ter wereld met een drijvende bloemenmarkt? Een drijvende. Bloemen. Markt.’

‘Wat heb je als lunch gegeten? Dat gevoel in je buik kan ook gewoon maagzuur zijn.’

Rosie glimlachte toegeefflijk. ‘Falafel, maar dat komt niet naar boven. Wat ik voel is geluk, opwinding, hoop!’ Ze pakte haar zus met beide handen bij haar arm. ‘Echt, ik zie het al helemaal voor me: fietsen door de stad, dwalen langs de grachten, stroopwafels en bitterballen eten.’

‘Bitter wat?’

‘Bitterballen. Gefrituurde, knapperige snackballetjes.’

‘Snackballetjes...’ Melody kneep in haar neusbrug. Het was haar duidelijk allemaal een beetje te veel, zeker vandaag. ‘Denk er alsje-blijft goed over na, Rosie-Roo, ja?’

Het gebruik van haar kindernaam bracht haar enigszins met beide benen op de grond, maar het idee had zich al stevig genesteld. Ze wist gewoon dat ze deze kans moest grijpen. Ze moest iets anders gaan doen dan passieloos werken en terugkruipen naar een flat boven een winkel.

Melody vatte Rosies stilte op als een teken om door te gaan. ‘Soms doe je dingen en kun je niet meer terug.’

Rosie draaide zich nogmaals naar haar zus. ‘Waarom zou ik terug willen gaan?’

‘Weet je nog dat je naar Yorkshire verhuisde in je *Wuthering Heights*-fase? Je hield het er drie dagen uit.’

‘Dat was omdat mijn cottage een lekkende oude schuur was op de Yorkshire Moors. En het spookte er.’

‘Rosie...’

‘Ik ga dit doen, Melody,’ zei ze, iets vastberadener nu. Ze zei het op een toon die ze niet vaak gebruikte tegenover haar zus, en Melody deinsde van schrik een beetje achteruit. ‘En het wordt geweldig. Geloof me. Er moet meer zijn dan dit, en als dat zo is ben ik vastbesloten het te vinden.’

1

Een maand later

Rosie bleef even stilstaan om de gebouwen om zich heen in zich op te nemen. Ze keek naar de architectuur die ze zo vaak op foto's en video's had bekeken sinds ze besloten had te verhuizen. De schuine gambrelaken met hun gebogen dakranden, de gelijkmatig verdeelde ramen, de huizen die zo dicht op elkaar stonden dat het leek alsof ze tegen elkaar aan gedrukt waren, schouder aan schouder. Geen wonder dat de grachtengordel op de UNESCO-Werelderfgoedlijst stond. Dit deel van de stad was adembenemend, doordrenkt van geschiedenis en had tegelijk een ontspannen en vredige sfeer.

De lucht rook ook anders in Amsterdam. Rosie kon er niet precies de vinger op leggen, maar er wás beslist iets. Misschien was het het gebrek aan vervuiling: de afwezigheid van dikke benzinedampen die je longen binnendringen en op je huid en in je haar blijven hangen. Misschien waren het de grachten. Of misschien was het gewoon de vrijheid? Halverwege een brug van rode baksteen met donkere ijzeren leuning en ouderwetse lantaarnpalen in victoriaanse stijl, met het water dat onder haar stroomde, ademde Rosie dieper in. Wat het ook was, ze vond de geur heerlijk.

Ze haalde nog een keer diep adem en liet haar schouders zakken. Ze was er. Ze hād het gedaan. Ondanks de (wellicht terechte)

zorgen van haar zus was het haar gelukt, en ze had er op dit moment geen seconde spijt van. Alles wat ze nodig had zat in een grote koffer gepropt, die ze achter zich aan sleepte. Voor sommigen zou het geluid storend zijn geweest, maar voor Rosie was het als de soundtrack van een nieuw leven. Daar liep ze dan, over de straten van Amsterdam, met haar koffer, zonder dat ze, zoals in Londen, hoefde uit te wijken voor forenzen en toeristen.

Tijdens het inpakken was Rosie erachter gekomen hoe weinig spullen ze eigenlijk bezat. Ja, ze had een koffiemachine die de bonen maalde en melk opschuimde, en er waren spullen waarmee ze haar flat had ingericht. Maar slechts een paar dingen waren echt belangrijk voor haar: haar sieraden – sommige van haar moeder – en haar foto's, die samen met haar kleding in de koffer pasten. Het bevestigde haar nieuwe overtuiging dat ze haar leven niet hoefde vol te proppen met nutteloze spullen maar in plaats daarvan op zoek moest gaan naar haar passie. Nu had ze die eindelijk gevonden – en ze deed er alles aan om die werkelijkheid te maken.

Rosie liep langs de gracht op zoek naar de woonboot die ze had gehuurd. Die heette Forget-Me-Knot, en eerlijk is eerlijk: ze had hem vooral op de naam uitgekozen. De meeste boten hadden namen als Andere Vriendin of Kapitein Bootje, of gewoon de naam van een geliefde van de eigenaar. Niet alleen vielen de huren daarvan meestal buiten haar budget, ze had ook meteen een connectie gevoeld met het kleine bootje met de bloemen naam. Het leek een goed voorteken, een teken van boven, misschien van haar moeder, dat dit het juiste was om te doen en dat dit was waar ze hoorde te zijn.

De straat langs het water was typisch Nederlands, met de ontspannen, vriendelijke sfeer die zo geliefd was, maar wel met dat tikkeltje Amsterdamse rauwheid. Terwijl Rosie verder liep met haar koffer ratelend achter zich aan slepend, twijfelde ze er geen moment aan dat ze hier gelukkig zou worden. De felle zomerzon

schitterde op het water en scheen door de dikke boomtakken, waardoor er schaduwen over de straat dansten. Eenden zwommen voorbij en ze zag zelfs een zwaan. Maar voordat ze haar telefoon kon pakken voor een foto was het dier alweer onder een brug verdwenen. Terwijl ze in de schaduw liep, langs de fietsen die aan het hek boven het water vastzaten, voelde ze de koelte op haar huid – een welkome afwisseling van de middagzon. Ze droeg een korte broek en een T-shirt, en haar comfortabelste sneakers. Ze genoot ervan dat ze geen vormeloos pak meer hoefde te dragen, laat staan een uniform. Sommige horecakleding was vreselijk – kriebelend polyester, veel te strak rond haar heupen.

Rosie keek op haar telefoon. Het was bijna drie uur, de tijd waarop ze had afgesproken met haar nieuwe verhuurder, Piet, de man van wie ze de woonboot huurde. Ze versnelde haar pas. De hoop groeide met elke stap terwijl ze langs prachtige woonboten in alle kleuren liep, met dekken vol stoelen, tafels en felgekleurde bloempotten. De bloemen kwamen nog beter tot hun recht tegen het donkere hout. Sommige boten zagen er zó luxe uit, met leren banken en grote leefruimtes, dat ze zich afvroeg of er beroemdheden woonden. Rosies lijstje met mogelijke woonboten was al klein geweest, maar ze had bewust gekozen voor iets traditioneels in plaats van een strakke, witte nieuwe woonboot. Het voelde gewoon... authentieker. En eerlijk is eerlijk: de rest was toch te duur. Ze had zichzelf gelukkig geprezen dat ze überhaupt een woonboot had kunnen bemachtigen in een stad die zo bekendstond om haar grachten.

‘Hallo daar!’ riep een man met donker woest haar en scherpe gelaatstreken. Hij glimlachte en zwaaide. ‘Jij bent Rosie, toch?’

Goh, zag ze er zó toeristisch uit dat hij haar meteen herkende? Ze had gehoopt dat ze een beetje zou opgaan in de omgeving, al verraadde de reiskoffer waarschijnlijk meteen dat zij inderdaad de vrouw uit Engeland was op wie hij wachtte.

‘Hallo!’ riep ze terug. ‘Gegroet!’ Sinds haar beslissing om te verhuizen had ze trouw geoefend met Duolingo, maar haar uitspraak was blijkbaar toch verkeerd, want de man keek haar met een frons en een verwarde blik aan. ‘Heb ik het fout gezegd?’ vroeg ze terwijl ze voor hem bleef staan. Zweet prikte langs haar haarlijn door de felle zon.

‘Helemaal niet,’ antwoordde hij, zijn glimlach keerde terug. ‘Maar we zeggen dat eigenlijk niet meer. Het is nogal formeel. We zeggen meestal gewoon “hallo”.’

Hij sprak het uit met een open ‘a’ in plaats van een ‘e’, en ze nam zich voor het de volgende keer net zo uit te spreken.

‘Goed, dat zal ik onthouden. Dus dit is de Forget-Me-Knot?’ Ze draaide zich om naar de boot, en even was ze er zeker van dat de teleurstelling van haar gezicht af te lezen was. Haar keel voelde gespannen en haar mond werd droog.

De boot leek téchnisch gezien nog op de foto. Maar ze wist zeker dat daar wat Photoshop of een filter aan te pas was gekomen. Het had wel het donkere hout waar ze van hield, maar het leek meer op een tuinhuisje, en de verf bladderde af op het huisachtige deel. (Dat had vast een specifieke naam, maar die kende ze nog niet. Ze zou echt haar nautische vocabulaire moeten bijspijkeren.) Er zat condens tussen het dubbelglas van de ramen, wat vast een teken van kapotte afdichtingen was en het hekje dat als een soort veiligheidsrand rondom de boot liep (en dat weinig voorstelde), was op meerdere plekken kapot. Ze dwong haar gezicht in de plooi, al zonk haar hart.

‘Dit is ‘m,’ zei Piet met een brede armzwaai, alsof hij haar Buckingham Palace of het Ritz presenteerde. ‘Een van mijn favoriete verhuurwoningen. Altijd populair. Je mag blij zijn dat ik ‘m aan je kon geven voor een langere termijn.’

Ze was niet helemaal zeker of dat zo was. Het was waar dat ze moeite had gehad om andere opties te vinden met zo’n beschik-

baarheid, maar gezien de staat van de Forget-Me-Knot was het waarschijnlijker dat niemand deze boot wilde. Rosie duwde die gedachte weg. Ze zou positief blijven. Misschien was het binnen wel prachtig en gezellig, en kon ze de buitenkant opknappen. Dat zou toch niet zóveel tijd kosten?

‘Hier zijn de sleutels,’ zei Piet terwijl hij ze haastig in haar hand duwde. Ze móést ze wel aannemen. ‘Veel plezier met je verblijf, tot ziens!’

En weg was hij. Hij zwaaide terwijl hij zich haastig uit de voeten maakte; hij verdween zo snel dat Rosie meteen het gevoel kreeg dat er iets niet in de haak was. Paniek borrelde op, maar ze dwong zichzelf de frisse Amsterdamse lucht diep in te ademen.

‘Nou, dat was wel een verdacht snelle aftocht,’ zei ze hardop, zich ineens bewust van het feit dat ze dat hardop had uitgesproken.

Dat was het nadeel van alleen wonen: ze praatte al jaren tegen zichzelf en ze merkte het niet altijd op wanneer ze dat ook in het openbaar deed. Duidde dat erop dat ze een probleem had? Misschien. Ze klemde haar lippen op elkaar, schudde de gedachte van zich af en toverde een glimlach op haar gezicht. Dit was een denkwaardig moment, en ze was vastbesloten ervan te genieten. Met de sleutelbos stevig in haar hand stapte ze van de veilige stoep op het dek. De boot deinde onder haar voeten en ze slaakte een gilletje, een mengeling van pure vreugde en opwinding. Toen ze haar zware koffer over het gat tussen de wal en de boot wilde trekken, liet ze hem bijna vallen, maar net op tijd kreeg ze hem over de rand.

‘Pfoe!’

Vanuit de aangrenzende boot, De Rembrandt, hoorde ze een laag gegrom. Ze keek nieuwsgierig om zich heen maar zag niemand. Ze zag alleen een kanten gordijntje dat snel weer op zijn plek viel. Het zou aardig zijn geweest als ze naar buiten waren ge-

komen om hallo te zeggen. Ze wachtte even, maar toen dat niet gebeurde, besloot ze zelf het initiatief te nemen. Er was geen beter moment dan nu. Ze liet haar koffer staan, stapte weer op de stoep en liep naar de boot van haar buurman.

Deze boot zag er een stuk beter uit dan die van haar: glanzend houtwerk, vers gelakt, en hier en daar verfpotten op het dek. Ze zag zelfs een hondenmand buiten staan. Ze hield van honden en een huisdier hebben was toch altijd een goed teken? Dan was je een aardig mens, toch?

Ze klopte aan en wachtte tot de gordijntjesspion open zou doen, maar dat gebeurde niet. Ze klopte nog eens.

‘Hallo! Ik kom me even voorstellen!’

Binnen blafte een hond, die streng tot stilte werd gemaand. Er wás dus wel degelijk iemand thuis.

‘Hallo?’ probeerde ze nogmaals, haar stem klonk nu wat onzeker. Woonde ze naast een of andere kluizenaar?

Een diepe mannenstem antwoordde: ‘Ik ben bezig. Je moet weggaan.’

‘O, oké. Sorry.’ Nou, dat was wel héél onbeleefd. Of waren Nederlanders gewoon wat directer dan Britten? Ze sloeg haar armen over elkaar en liep terug naar de Forget-Me-Knot. Nou ja, wie daar ook woonde kon maar beter aan haar wennen.

Tijd om haar nieuwe woning te verkennen. Ze zette haar koffer tegen een buitenwand en zette een paar omgevallen bloempotten rechtop. De planten waren dood. Ze kon niet eens meer zeggen wat het ooit geweest waren. Zielig eigenlijk. Ze liep naar het andere uiteinde van de boot (was dit de boeg of de achterstevén, vroeg ze zich af) en opende de deur. De sleutel paste zonder moeite in het slot, maar toen ze tegen de deur duwde nadat ze sleutel had omgedraaid, gebeurde er niets. Ze probeerde het nog eens, iets harder nu, en de deur gaf een klein beetje mee, al piepend en kramend. Het hout was duidelijk kromgetrokken door de jaren heen

en ze moest haar schouder tegen de deur gooien om die open te krijgen. Na een laatste duw en een ferme knal bewoog hij eindelijk. De geur die haar toen tegemoetkwam, van vocht, schimmel en een zweem van een niet-schoongemaakte wc, deed haar bijna kokhalzen.

‘Ieuw,’ riep ze terwijl ze haar neus bedekte. Vanuit de boot achter haar hoorde ze weer een grom, maar ze negeerde het. ‘O, wat vies.’ Rosies opgewektheid begon te vervagen toen het besef zich aandiende dat ze misschien een afschuwelijke, vreselijke fout had gemaakt.

Maar toen ze het interieur in zich opnam verdween een deel van die angst.

Voor haar zag ze haar nieuwe, compacte huis. Rechts zag ze een klein keukentje met een tweekuits kookplaatje en een nog kleinere oven. Daartegenover was een heel kleine gootsteen, bedekt met kalkaanslag, en een vieze kraan. Dan volgde de woonkamer: een halfronde stoel met een klein tafeltje aan de ene kant, en aan de andere kant een ingebouwde bank met een kussen dat er nog best fatsoenlijk uitzag. Helemaal achterin stond het bed: een smal tweepersoonsbed, ruim genoeg voor haar alleen. Ze had immers geen plannen om het te delen, althans niet zolang ze bezig was haar leven weer op de rails te krijgen. Het stonk hier, ja. Maar dat zou haar niet tegenhouden.

‘Geen sprake van,’ zei ze tegen zichzelf, terwijl ze haar schouders rechtte en haar hand voor haar gezicht weghaalde. ‘Het enige wat deze ruimte nodig heeft is een flinke schoonmaakbeurt en wat frisse lucht. Stel je niet aan.’

Achter haar viel iets om. Ze draaide zich snel om en zag bij de buurman weer het gordijntje bewegen, maar ze kon de persoon erachter niet zien. Dus ze vonden het prima om haar te bespiëren maar wilden haar niet begroeten? Ze hoopte dat de meeste Amsterdammers een stuk vriendelijker waren dan deze buur.